

Potieracia

—Fill meu, ja es hora de que pensis en escullir esposa.....

—Papá, tinc por d' un pebròt.

—Aixó rai, tonto, lo posaré en conserva.

Galletes PATRIA

Únic representant: RAMÓN IBÁÑEZ BENET.-Lleida.

J. Agustí Blasco

Sastreria.-Major, 82.

MOBLES

se restauren y s' en-
valen en el taller de

R. Sentis S. Antoni n.º 5

Extens surtit en pedestals y peus pera fil-
tres. * Etajers y repises propi pera regalos
Preus sumament barats

Salustiá Estadella

Metje-Dentista

Únic á la capital

Plassa de la Constitució, 24 pral.

ARMERIA Y CERRALLERÍA

Joan & Balasch

Gran existencia d' articles de cassar y de sport
DESPATX.--Plassa de la Sal 3--TALLERS
Afores del pont

Cotxeria del Suis

Cotxes á l' estació á l' arribada
de tots els trens.

Se llóguen cotxes pera casaments,
bateijos, enterros y pera tot lo qu'
es desitgi.

LA LLUNA

Bar de primer ordre - Especialitat
en tota classe de begudes de les
millors marques - RESTAURANT
ab servici á la carta-Sopars-Preus
económics - - - - -
* * * Servici inmillorable * * *
Blondel, 1 (devant del Pont)

LA CASA ROIG FABRICA
xocolate desde l' any 1843 & Suposém qu' aixó
vol dir qu' el fan bó.

Potieracia

Al públic

OTICRACIA desde avui surtirà ab quatre planes més.

Les atencions qu' el públic ha tingut ab la nostra publicació ens obligava á correspondre y hem cregut que la millor manera es el donarlos més original.

POTICRACIA haanat introduint millores en les seues planes y en els ninots sense ostentacions, sense bombo, que han sigut rebudes ab agrado per tothom.

POTICRACIA espera, com fins avuy, el favor del públic per puguer presentar lo nostre setmanari sempre més agradable y per molts anys.

Rellexes

ENÍM un ramós pom de ponzelles, quins cálzes encara no s' han obert, y que tot just ara començen á somriurer á la vida. Cupido ens les va enviar desde l' Olimpe ab una sageta,

Tercera época. ☽ ☽ Núm. 20.

☽ ☽ ☽ Lleida 10 de Febrer de 1912.

La correspondencia al Director. ☽ Dels treballs que s' insertin ne son responsables els seus autors.

y nosaltres les hem anat cuidant sollicitament com á una ofrena dels Deus. Les inclemencies del temps no han pas conseguit marcirles, car les hi hem comunicat l' ardor del nostre pit, y les hem anat regant en el manantial de les il·lusións. Ni els vents han estat prou potents pera afanarni els seus aromes, ni les abelles han pogut xuclar la seuva essència...

Solsament á vosaltres, ninfes seductores qu' ens adormiu els sentits y ens feu caminar pels viaranys qu' eus dicte el capricho, vos sirà concedit l' aspirar aquells perfúms...

L' Herminia Larrosa ha vensut una malaltia, qu' ens privava de l' impressió dolça de les seues mirades. En la convalecència, l' Herminia Larrosa, com si necessités enfortir el esprit, cerca en les poesies de Bécquer aquelles armonies qu' inoculen en l' ànima la sava de la vida. Y els seus ulls brillants, qu' ho son més, desde l' última malaltia, miren en un punt físcos del Infinit, delectantse en la visió del Ideal. Y el seu cor batega més fortement, ab més rapidés. Y els seus llabis somriuen deliciosos...

Y en els moments dels somnis, en els instants de felicitat, l' Herminia qu' es

Loticracia

tota ànima, s'abandona en l' immensitat de l' espai, y com la Somniadora de «La Rima eterna» gaudeix les delícies de la Bellesa, murmurant á mitja veu:

«Mientras haya unos ojos que reflejen
los ojos que los miran:
mientras responda el labio suspirando
al labio que suspira:
mientras sentirse puedan en un beso
dos almas confundidas:
mientras exista una mujer hermosa
habrá poesía!»

Un hort, un ball y un festeig, poden tenir encara que no ho sembli íntima relació. L' hort, quan es un jardí, sempre ofereix als esprits delicats, plahers sabrosos y el ball mai ha deixat d' esser una temptació. ¡Ay del qui els assaboreix els plahers de la temptació! El cor es flac y acaba per sucumbir. No te donchs res qu' estranyar qu' un home que vagi á ballar á un hort, quan arribi el crepuscle vespertí, es declarí ferit per les mirades d' uns ulls de foc.

La Rosario Ballester, quines rialles han robat la sonoritat de les catarates, ha tingut l' ocasió de comprobar personalment les íntimes relacions que poden lligar á un hort, á un ball y á un festeig, y crec que no tindrà cap classe d' inconvenient en sostenir com á pròpia aquesta mena de teoria ampliatoria de la de congruencies.

Dona ignota, detureuvs!
Passeu devant meu com visió espléndida, com somni encisador y necessito

retenirvos. Diéume si havéu fugit del Olimpe desitjosa d' algú mortal, ó si sou una senzilla dona de la terra, perque la vostra bellesa n' es un destell de la Divinitat.

Dona ignota, devant vostre s' experimenten sensacions de placidés, y el cor evoca les noltalgies de les hores supremes del Amor.

Dona ignota, del ramell que forméu ab la Felisa y les seues amigues que son les vostres, en sou la flor més delicada.

Dona ignota, pláscaus devallar del vostre setial de sobiranía y dirmé á quin nom responéu...

Los anuncis de "Loticracia"

A Sultana» com ja saven té l' anuncí en el nostre periòdic y s' anuncia de modo ben clar com poden veurer.

L' altre dia á dit establiment hi compagué un noi:

—Que 'm faría 'l favor de donarme un sandwich, pero que no estigue remullat ab cerveza, que no m' agrada.

Nostres interwius

Enriqueta Torres

ENTRÉM al camerino de la simpática *prima donna* de «La Paloma» qui ens reb ab la rialla als llabis demostrativa dels desitjos de complàurens en les nostres aspiracions. L' ambient despedeix suaus perfums de colònia, però poc a poc aném notantmos impregnats del aroma de la violeta que transpira la modèstia de la Torres....

Parlém de Lleida. Ella ho diu ingenuament; les impressions qu' en tenfa no podien pas esser més dolentes. Tot hom m' en deia mal; *lo públic es exigent, la vida monòtona, aburrida*, mes ara comprenç que calumnian....

Al entrar á Lleida vaig notar una sensació de pessimisme, però aquella es va anar esborrant á mida que passaven los dies, doncs la vida íntima qu' ara faig me resulta tant agradable, que, ho haig de confessar, no sento pas l' anyoransa de les contínues impressions qu' es reben á les grans urbs....

Les obres per quines sento més predilecció son aquelles en les que hi prenen part principal la lluita de les passións, sense qu'

aquestes acaben per desbordarse fins arribar á solucions extremes. La sicalipsis no em satisfá y espermento més vives simpaties pel qui sab resignarse y s' abandona al sacrifici que no per aquell que mata per considerar-se fracassat. *Los molinos de viento m' entussiasmen*; ódio *La Gatita* y *Las Carceleras*, diu en un moment de franquesa, no les sentiría pas.

Ens explica els éxits qu' ha obtingut á Barcelona, á Alicant, á Manresa y á moltes altres ciutats ont ha treballat y te mots d' elogi, mots d' agraiament pel públic de Lleida qui, diu, prémia els meus escassos mérits ab massa indulgència. La Torres es humil.....

A la lectura també hi dedico algunes hores, mes haig d' esserlos franca; les noveles de Luís de Val m' empalagan. Els meus llibres, els llibres que m' afalagan son els d' història; les gestes heroiques dels pobles inflaman el meu pit y m' infiltren desitjos de correr sanitoses aventures. Goso devant de les victories, y les derrotes desperten la meua ànima á la melancòlia. Ara haig acabat de llegir l' història de Maria Antonieta, la desgraciada regina de Fransa.....

Jo també haig estimat, jo també estimo, pero els meus amors no son venals, no son lascívus; els meus amors son plàcids, espirituals, platònics. Ja fa temps que m' havia

Poticeracia

de casar, y vaig contemplar impassiblement com se desfeia la boda. Estimo, pero per més que cerco el meu tipus, encara no l' he trovat; l' encarnació d' aquell home qu' oviro en els meus somnis, encara potser no s' es realisada. Y la Torres al parlarmos d' aquesta manera, aixeca els ulls esqueixats, aquells ulls tan seus, y mira encisada á l' espai, com si hi notés la presencia de l' home qu' estima, mentres pels seus llabis flueixen conceptes captivadors, mots dolços com una torrentera de mel, que desperten en la nostra ànima les grates sensacions que debia experimentar Sòcrates al sentir dels llabis de Diotima les divines exèlencies del Amor.....

Deixém el *camerino* agrant á l' artista la seu amabilitat, y som ja lluny, quan encara notém en el nostre cor un rastre del perfum de violeta, que transpira la modestia de la Torres.

Magda Panni

POTICRACIA no sab oblidar: fa un any que la *Magda Panni* aquella franceseta de cabells d' or va fugir de Lleida per por d' estimar massa tot lo que florfa al entorn seu. POTICRA-

CIA vol recordarvos avui aquella dona extranya que camina sens rumbo fixo pel mon, deixant per allí ont passa desde l' dia que comensà per ella lo primer acte de la comedia humana, quan l' amor canta per primera volta, elejies, trossets de la seva vida.

POTICRACIA fulleja lo bell llibre del seu passat y es deté en una página en la que una abella xucla ell's llabis d' una dona d' ulls frets, com si fossin el calzer d' una flor de púrpura.

Aquesta dona, que sembla un ex-libris de la voluptuositat, n' apar la Dafné de *Houssaye*; es la mateixa de sempre, es la dona inconeguda que viatja pel mon de les aventures, sempre sola, sense sapiguer ahont vá ni d' ahont vé, insòlitament trista com una bellesa de recordatori y imatges-tuosa com la grandesa de les Esfinges.

Quantes com ella ab la bellesa van trovar la mort!.....

ENVIO

Magda, dona inconeguda, d' ulls frets y cabells d' or, semblansa de les *Rúbies* d' *Heine*, ahont paras? Quina ha sigut la teva ruta, desde que vas deixarnos? Encara beus absenta *Parnod* y fumes *sussinis* ab aquell ademán de displicenta ab que llensaves la cendra ab lo dit petit? Segueixes adormint los teus sentits ab l' éter, ó et contes entre aquelles á qui la bellesa va matar?

Perque si ets morta, Magda, pararíem á tots els que van de dol. ....

Pobra Magda que viatges pel mon de les aventures, cantant aquell vals frívola qu' es tota la teua vida y que arranca llàgrimes de foc als teus ulls frets ab les que teixeixes

una garlanda de llàgrimes pera depositarla sobre la tomba dels teus recorts!

POTICRACIA no sab olvidar.

POTICRACIA canta ab tu.

*J'oublierai le passe, reviens
ma douleur comprend le fût extreme
de t' avoir vu briser, le lien
d'un bonheur que tu disais supreme.*

"La Prensa" diu

LA Prensa diu en una secció deliciosa, que dijous gras serà assaltat lo Cassino Independent. La Prensa diu que la María Mias serà reina del cotillón. La Prensa diu que l'assalt del Independent serà divendres. La Prensa diu que no es la María Mias la que serà reina. La Prensa diu:

«Se nos asegura que en la próxima Semana Santa, una colección de bellas señoritas harán su debut luciendo por nuestras calles la falda larga y la clásica y afrosa mantilla española.

Podríamos citar nombres, pero á fuer de discretos, los reservamos, limitándonos solo á dar la noticia.

Al número grande de bellezas que hacen de nuestra ciudad la patria de la hermosura, vā á unirse este nuevo elemento, con cuyo refuerzo, los jóvenes en estado de merecer, van á encontrar difícil, sino imposible, resistir á los atractivos de esa falange, genuina representación de la Corte de la Hermosura.»

¡Que mono!

La Prensa diu ben clarament que casi mai sab lo que diu y l' que sab hu diu malament.

Divagacions

EL Director no politic ni literari de *La Prensa* diu en un d' aquells articles tan *seus*, qu' hi vessa *humorisme*, que no vol donar concells á POTICRACIA porque aquesta es femella y tampoc els seguiria. Fá mal fet. El donar un consell sanitós sempre ha estat un obra de misericordia qu' enalteix á 'n á qui la practica, y al realisar un acte lloable; els esprits lliures, més que les conseqüencies que poden derivarse, deuen tenir en compte la satisfacció que produceix el fer lo bé.

Créguimnos, nosaltres ho sentim molt el que «Sentimientos» ens privi de l' influència dels seus consells que, com á fill de l' experiència y per estar inondat d' una mena de llum sobrenatural que l' envolta com aureola lluminosa, sempre serian per POTICRACIA lo qu' els menjars sabrosos als paladars delicats. Perque si el segon director del periòdic conservador vulgués parlar, estém segurs que del seu pic d' or n' eixirien frases ardentes, conceptes brillants, parragrafs irrebatibles que demostrantmos el nostre error, acabrien per fermol confessar. ¡Ah si ell vulgués parlar! Podria dir frivolitats que interessarien; podria mostrar el camí á seguir pera escalar un lloc entre els borts de la literatura; podria demostrar com se conquisten les preeminències que donen illustre als que procedeixen del no rés, encara qu' el illustre sia de capital de tercera....

L'oficracia

Pero no; calli «Sentimientos», y nosaltres que també havém llegit les pàgines del llibre de la vida callarém així mateix, pera deixar que pàrli Hartzeubusch per tots:

«Vió en la eminente roca donde anida
El àguila real, que se le llega
Un torpe caracol de la honda vega,
Y esclama sorprendida:
—¿Cómo con ese andar tan perezoso
Tan arriba subiste á visitarme?
—Subí, señora—contestó el baboso—
A fuerza de arrastrarime »

* * *

Dos mots á *El Diario*:

En els noms passats ha tingut á bé dedicar á la nostra publicació dos cròniques que per no perdre la costüm han estat un atentat al bon gust y á l' ortografia.

Perdónin que no les contestém. Les imbecilitats no troven en nosaltres ressò, creiem que no mereixen altre contestació qu' una escupinada, mes sino ho fem, es perque els metges ens han aconsellat qu' economissem la saliva per cumplir determinades funcions fisiològiques.

* * *

L' *Indivil* ens endressa desde *El Diario* una carta oberta, queixantse de la nostra obra pertorbadora (?).

L' *Indivil* y tots els seus companys de redacció, creiem qu' abans de calificar als demés haurien de fer examen de conciencia y mirarse al espill, si es que com aquella ulla de la faula no l' han trencat ja en mil trossos, per haverse-hi vist massa lletjos.

Que nosaltres fassém mal, no te rés d' estranyar; nosaltres som dolents, pero els

esprits seràfics de *El Diario* deuen anar més en conte, perque 'ls seus pecats mai tendrán devant la gent tanta disculpa.

La neurastenia que pateixen els de *El Diario* ha rendit el seu esprit fort, y ha omplert el seu cervell de maquinacions que no 'ls deixen viurer en pau. Nosaltres ho sentim, ab tot y esser tant dolents tenim el cor fluix y no podém per menys qu' obrirlo á la clemència, quan contemplém com el malestar espiritual els flagela sens pietat, y els induïx á introduirlo fins en els que consideren com á germans.

A *El Diario* no hi ha unitat de criteri y els fets están demostrant cada dia que viuen en la contradicció, y jay dels que hi viuen en la contradicció! Ells saben perfectament, que no están pas molt lluny de caurer en el pecat.

La fé

ISTORIA.—Aquest fet qu' á continuació s' explíca es de lo mes veridic que s' ha escrit. Si fa quatre mesos ó vuit, aixó no 'ns interesa; tothom sab que hi han miracles qu' espataren. Creieu, creieu.

PRESENTACIÓ.—Lo nom tampoc fa 'l cas. Ell es un amic nostre, era viudo, te una filla morena qu' está molt bé y es suscriptor de *El Diario de Lérida*. Per estalviar paraules li dirém Ramón.

Ella, una vegada va caurer y 's va trençar la cama. Quan algú li preguntava com va esser, responia qu' encara podia dar gràcies á Deu, que no s' hagués trencat l' altra. Lo Castro ab aquelles màquines estranyes que té, la va curar. Diemli Carmeta:

PROMETENSA.—La Carmeta devant de la Mare de Deu va prometren que si 's curaya, aniria á peu fins á la cim mes alta del Montserrat. Com hem dit lo Castro la va curar.

BODA.—Pero vet aquí que 'l senyor Ramón y la Carmeta se van enamorar. Poques paraules que 'ls viudos per aquestes coses no 'n gasten. Lo dia 26 de Mars á l'església falta gent. *Ramón.... y Carmeta.... participán á V. su efectuado enlace.*

INTERMEZZO.—Cada hu pot fer los comentaris que crega convenient d' aquest casament. Pot dirne mal, pot dirne bé, ezé tera, etc.

TORREM-HI.—Que hi farem á Montserrat, Carmeta? Lo senyor Ramón en més d'una peregrinació havia visitat l' estrambòtica montanya.

—Home, que no veus que 's una prometensa. Que no m' estimes?

Posar en dupte la foguerada d' amor que surtia del cor del senyor Ramón era un insult.

—Bueno, ja hi anirém, ja hi anirém

VIATJE.—Anant mes depressa que 'l tren, ja som á Monistrol. Lo senyor Ramón s' encamina á l' altra estació per comprar els bitllets pel funicular.

—Ramón, ont vas?

—A comprar los bitllets.

—No home, pera que 'ls bitllets hem de pujar la costa á peu. Hu vaig prometre á la Mare de Deu.

Aixo ja era massa pesat.

No hi va haver arguments per convençer á la Carmeta.

—¡Santa resignació, ajudeume!

Xino, xano, anaven pujant la costa, ella devant y ell unes vuit passes enrera fent morros.

De promte una plujeta d' aquelles que no mullen pero empipen queia silenciosament.

APOTEOSIS.—La Carmeta, com aquella que va á plegar caragols, s' alsá les falalles y se les posá al cap. Junt ab les falalles s' aixecaren impensadament les enagues Una especie d' apoteosis, vaja. Entenen?

FI.—Mentre tan atractiva caravana pujava costa amunt, un penitent baixava. La distància que separa 'l matrimoni encara era la mateixa. Lo penitent al veure á la dona d' aquella manera no diu rés. Mes al trobar á l' home, que tan pacientment feia la caminata sense demostrar donar gens d' importància á l' actitud de la dona, se dialoga:

—Germá, ¿qui es aquesta dona? ¿Que no veieu com va?

—Os diré, ens vam casar y 'm va dir que va prometre á la Mare de Deu anar á Montserrat, després pujar la costa á peu y no se si aixó també es de la prometensa.

Frivoles

Diveñres dia 2. — Santa Candelaria. Casi tothom va pel carrer ab la candela á la mà. — A casa d' un conegut sastre d' aquesta ciutat comensa á confeccionar una le-vita, encarrec del Arcalde Sr. Mor. — A «La Paloma» suspenen la funció anunciada per que han venut poques butaques y fan enmalaltir al Jové. ¡Pobret! — Al ball que celebra á la nit «La Universal» hi ha rahóns, dividintse la Junta en dos bandos. Los uns volen donar lo primer premi á una que va vestida de *berebere*, los altres á una que va de *salvatje*. ¡Qu'indios!

Dissapte dia 3. — La Redacció tota es convidada á passar la tarde en un hort en companyia d' un estol d' hermoses damises. Ens divertim y mercés. — Al Cassino Independent es reuneixen els joves per parlar del projectat *cotillón*. Dels 54 que son, 52 son partidaris de que hi assisteixin les criades. — L' oscense, aquell que fá 'l os á la perfecció, fa 'l burro á Paris. — Lo Cisquet ens demana apellidém á en Masianet, *El Madrileño* y axis podrá ferse la pau de la broma que li gastá la setmana passada. — *Calinez* ens adressa una atenta salutació, qu' agraim, lo que li val unes males paraules d' *El Diario*, que suposém no contestará perque no val la pena.

Diumentge dia 4. — Per unanimitat y sens mirar si les podrém omplir s' acorda anyadir quatre planes á nostre setmanari. — Algúns

redactors de la *POTI* visiten á la simpática tiple Sta. Enriqueta Torres d' ont ne treíém l' interwiu que publiquém. — La Redacció torna á esser convidada á ballar y balla. — A altes hores de la nit un jove y un vell al mitg del carrer Major es reparteixen bofetades. L' enhorabona, Laura. — Van y venen de Barcelona la Mary y la Morenita; y *ell* tan cándido. — Per enfermetat del primer actor y matador (aixó de matador es apart) Sr. Casases, se suspen al Centro Republicano la visita que debía fer lo Sr. Bisbe y 's fá «Una limosna por Dios». En aquest pas s' hi farán les coranta horas.

Dilluns dia 5. — S' ens diu que l' hermosa Pilar Mayo y la Pepita Llorens dijous passat foren obsequiades al cine ab una capsà de caramelos de cinc rals pels formals y bons amics Gomar y Borrás creientse aquests que sols valien cinquanta céntims. — Lo Neach torna de Barcelona. Que ha estat al extranger, sols hu ha pogut dir á 138, incluint els amos de la fonda, el cobrador d' un travia y el vigilant de nit. — De resultes de les bofetades d' anit es parla d' un desafio. — Malgrat lo molt fanc que hi ha pels carrers, les sabates d' en Mestres, Trompeta y Samuelito continuen brillants com sempre.

Dimarts dia 6. — Rebém una invitació pel ball de máscara qu' es celebrarà al «Circulo Mercantil» lo dia 10. Hi assistirém y 'n parlarém. — *El Poble Català* diu que 'l setmanari que tan èxit obté á Lleyda es trova de venda á Barcelona al Kiosco Sol de la Rambla de les Flors. Parla de POTICRACIA y nosaltres tan modestos. — Aquell xicot de cabells á la Cleo es passeja per Barcelona ab la coupletista Virtudes Soler. Demà arri-

barán.—De resultes de les bofetades del diumenge s' han nombrat ja els padrins per un desafio. S' ens assegura que no arribarà la sang al riu.—Per causes imprevistes, doném á les caixes l' interwiu de la Sta Torres en lloc del que habíem anunciat de la Sta. Segovia, que publicarérem la vinenta setmana.—A «Joventut Carlista» totes les nits ensaja la música que ha de tocar al envelat. ¡Quins balls! ¡Quins balls!

Dimecres dia 7.—Sant Ricardo dents de lleó y diputat d' Inglaterra. Fa el seu sant un nostre potiner amic, jove alt, mosso del actual reemplás y quinto pròxim, estudiant de la Facultat de Dret, ex-americá y novio ab bon fi.—A D. Ricardo Maria Canalda de Gomis de Gualda y de Bonifaci li desitjém un felís dia del seu sant, un nou nombramiento y un dit més de perilla.—Del «Centro Republicano» rebém una invitació pel ball de disfresses del diumenge que agraim. La POTI, com diu una nota al peu del programa, espera l' obsequio que li fará la comissió.—A les set de la nit se comensa un sopar al *Café Colón* qu' acaba á la una. Dels commensals n' hi han que fa 45 anys que corren. Gran xibarri. Se balla en calsets. Per detalls la Carmen, la Bocanegra, la Mary Julie y la Dalia Blanca.—Lo desafio de que fa dies parlém, s' ha desfet perque un dels combatents ja li tremola 'l pols. Mes val aixis.

Dijous dia 8.—Llegim l' article qu'ahir en *Sentimientos* publica á *La Prensa* parlant del simpatic *Calinez* y de la POTI. En un altre article referintse á *Calinez* parlava de *manporros* y en el d'ahir sembla que també parla de desarreglar *físicos*. Cregui que disfrutarérem de valent veient com repar-

teix *manporros* y arregla *físicos*. Pero no hi ha por, els seus *sentimientos* s' acomoden á tot per *Gloria in excelsis Aunós*.—A *Joventut Republicana* gran reunió per parlar d' un ball de Pinyata que segóns lo president de la J. F. N. R. tindrà grans porcions. S' acorda donar á les màscares més ben vestides una màquina de cosir, un armari de lluna y un traje de seda de boda. Finalment se rifará un jove per casá. Pel canó de l' estufa hi farán bajar *champagne*.—Lo senyoret Panxo, germá de D. Lluís Mesa compra dos dotzenes d' ostres oberts.—La setmana que vé publicarérem un sensacional article titulat *Les disfresses de la nostra gent*.

Estació aprofitada

QUELL senyor qui tingué d'afeitar-se la barba perque no li quedá bé al vulguesela tenyir y que fins no fa gaire tenia un molt nombrat establecimiento ha passat á formar part de les classes passives.

En lo que no vol passar á tan descansada classe, es en lo de les *corrieres* y com arrivant á certa edat es mol perillós lo *correr*, á ell li ha passat que per vulguer-hufer ha caigut.

Aimat del bon temps, sacrificá un gratpat d' anells per puguer disfrutar sempre de Primavera, pero ha resultat que Primavera

Potteracia

ha desaparescut ab les anells y s' ha quedat al mitg del Hivern ab els dits més llimpios que la butxaque d' un empleat el dia 29.

Parlez-vous le française

On París! un jove matrimoni catalá, qué no dirém qué siga de nostra ciutat pero que no tenim tampoc inconvenient de que aixís hu creguin, va haver d' anar á París y als pocs dies reberen l' inconsolable nova de la perduta de la mare d' ella.

Com no tenien roba negra, mentres ella s' anava á encarregar un vestit á casa un bon modiste va dirli al marit.

Tindries d' anar á comprarme una capota, que son los sombreros qu' ara més es porten.

Lo marit amatent se dirigí á un gran bazar ont es veneia de tot, y ab aire tfmit motivat per la poca práctica que de la llenya francesa tenia, preguntá al primer dependent que trová:

Vous avez la bonté de me donner une capota.

Le garçon li contestá que no era aquella la secció pero que l' accompanyaría á la que aítal prenda es veneia. Y l' conduí á la secció de gomes.

El dependent d' aquesta secció al sapi-guer lo que volia l' marit, li preguntá si la volia blanca, rossa.....

Ja veurá digué l' marit com que á la meva senyora se li ha mort la mare, la voldría negra.

Y exclamá l' dependent tot admirat:
¡Oh quina delicadesa!

No savia l' marit que capota, en francés, ademés de sombrero, vol dir un altre cosa molt distinta, qu' era precisament lo que els dependents es cregueren demanava.

D' ortografía

DINS del portal de casa l' autor del *allanamiento de la ciudad* y futur guanyador de la flor natural hi ha una imatge, y sota una lápida qu' en lletres dorades hi diu

Milagro concedido por esta Virgen M.^a el dia 10 Julio de 1885.

Voto ECHO por los herederos de no quitarla de este lugar.

Comprénen ara lo perqué en aquella instancia presentada al Ajuntament hi posá HOBRAS ab H?

Es qu' ell savia qu' en algún lloc hi faltava una H, pero no savia ahont.

Espectacles

LA PALOMA

UNA forta y sincera estreta de má, simpatic *Calinez*, y perdonà la franquesa d' aquesta virtuosa *Poti*, pero li agrades tant jah! que la veritat, tot lo teu li fá gracia.

Y jo te la dono molt afectuosa, l' estreta de má, per la secció intitulada *Desde mi butaca*, que junt ab l' articlet *acariciant al lleig Sentimientos* es pera mi lo més clar y catalá que has escrit.

D' acort perfecte estém en lo que dius dels senyors de «*La Paloma*», pero en quan á les Senyores, la veritat, te trovo un xic massa groller. Si, tens tota la rahó, però el *sexo débil* que no 't commou...

Ah, alló de *la sal por carretadas*, es una broma veritat? «*El Alma de Dios*, *Bohemios* y *La güelta de Quirico* foren les tres obras *estrenadas*, per no recordém quantes vegades, lo diumenge prop-passat á la nit.

L' interpretació donada á ditas obras fou de lo més anti-artistic que pot veures.

Sembla mentida com los socis d' aquesta societat aguantin els escarnis que al art se

fan y consentin s' els prengui el pel d' una manera tan escandalosa.

Per qué, la veritat, es massa senyors de «*La Paloma*», per fer obres antigues y fer-les malament seria preferible vos estessiu á casa y no ens fessiu pagar cinc rals als que no som viciats y tenim desitjos de protegir als qui demostran estimar y conreuar lo teatre.

Y vosaltres casi sempre hu demostreu que no sentiu rés per lo que signifiqui gust y art.

Encara no podém alabarnos d' haber vist presentada una obra com marca lo llibret, ni tans sisquera com mana lo gust més sen- cill y rudimentari.

Nostre desitg seria que per la propera estrena de *La Casta Susana* ens fessiu quedar malament, ja que nostres observa- cions y queixas son tan sols filles de l' afecte que sentím per aquesta Societat ont hi havém vist moltes vegades enaltir lo teatre en diverses obras representadas per vos- tres mestres que hu foren los antics aficio- nats.

POTICRACIA es vent al Kiosko del Sol núm. 2,

= = Rambla de les Flors.-BARCELONA. = =

Gran Café París

Tots eis dies tarde y nit concert per nombroses artistes

Zucursal del Paradís

— ENTRADA LLIURE —

Es tant lo que dominan l'art en la sastrería

Gomá germans

que fins els esguerrats surten d'allí elegantíssims.

Eluentes com á miralls us deixarán les sabates si aneu á enllustrarles á casa en
CASCARRA Plassa de la Sal, 20

També es ven crema de totes classes menos les fites ab ous. Talons de goma, per no fer soroll al retirar, de totes mides

La acreditada CAMISERÍA
d' en SIMEÓN IBARS, pagant
tribut á la premsa recomana
deixém aquest lloc en blanc.

Les darreres novetats en sabates de totes classes se troven á la sabateria d' en
J. BERRÀS
Plassa S. Joan, 20

Taller y magatzém de mobles de **CÈLESTINO JÓVÉ**
Especialitat ab los mobles fets per encarrec. Se serveix ab puntualitat
Despatx: Pescadería, 3, (Baixada de la Trinitat)

SOMBOLERIA &
y gran fábrica de gorres
d' en

Antonio Roig
MAJOR, 21

Baratura inconcebible en els preus

EDUART ANDREU
Sastre.—Major, 36, pral.

**SI VOLEN BEURER BO
Y BARATO VISITEN LA CASA**

MOR

Es ont se beu lo millor vermut de Lleida a Rambla de Fernando

A LA SULTANA

venen uns sandwichs remullats ab cervesa que s'ha de tenir molt mal gust per no repetí.
OSTRES FRESCUES de tots preus

P. CASTRO

— METJE RADIOLÉC —

Consulta: de 10 à 1 y de 6 à 8

Plassa de la Constitució, 19, principal.

ARMENGOL

Inmens assortit de mobles
de totes classes
MOBILIARIS DE LUXE de diferents estils
LLITS DE FERRO DAURACCS
Rambla de Fernando 16
(baixos de la fonda d' Espanya)

En articles de Mercería

cap casa de Lleida pot competir ab la d' en

JOAN PORCA

— Plassa de la Sal —

FÁBRICA DE GASEOSSES

* * * * Y SIFONS * * * *

VIUDA DE BRAGULAT

CASA FUNDADA 4° ANY 1862

Se reb diariament Cervesa DAMM

Devant per devant de cala Ciutat, s' ha es-

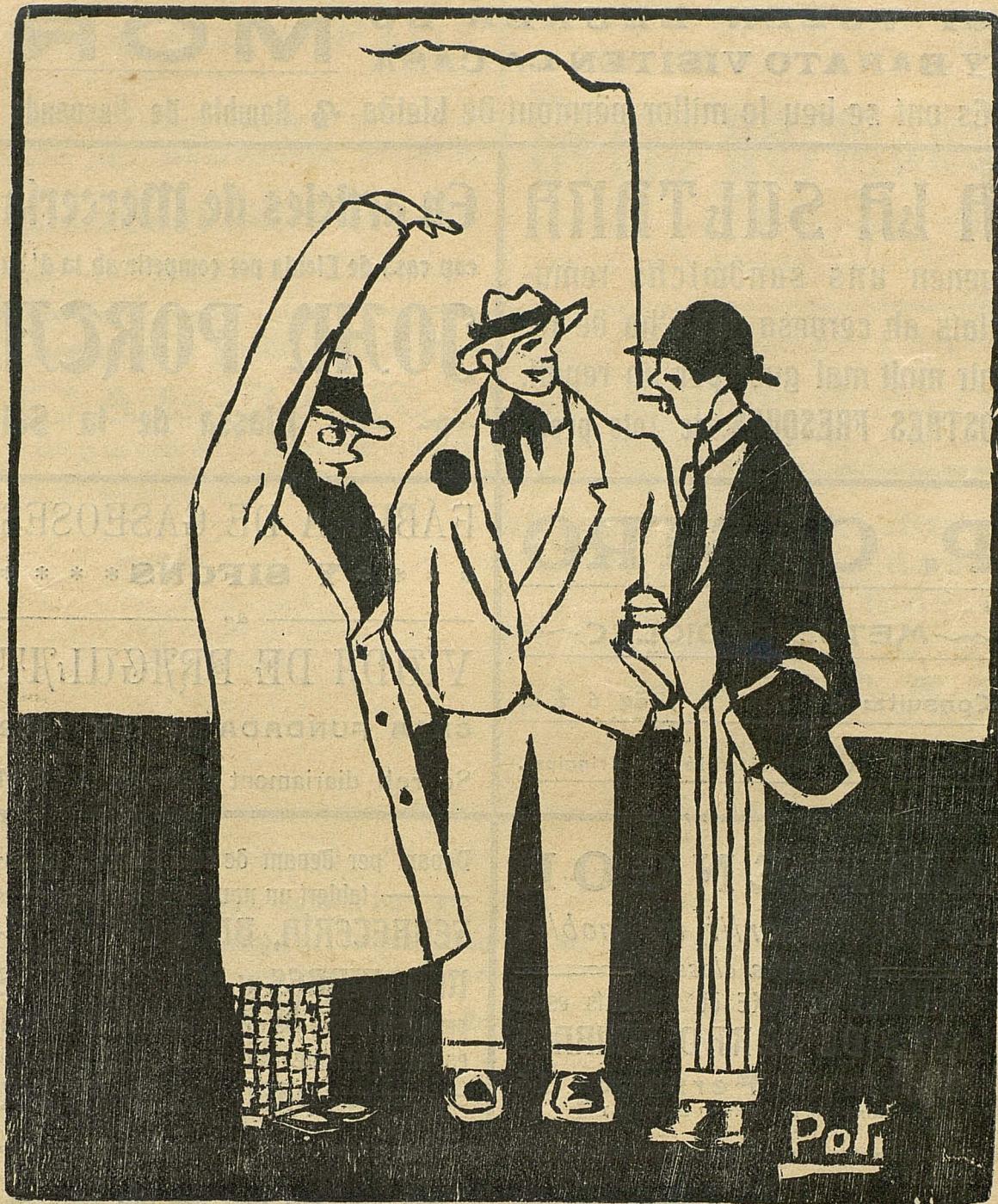
tablert un nou comers de

**FERRECRÍA, BACERÍA DE CU-
NYA, VIDRES y FERRAMENÇES**
pera tots els oficis, que segóns diu tothom,
es la casa que vent mes BO y BARATO.

— PREU SICSO EN COC —

Malalties secretes

Consultori Estadella, Major, 92, pral.

—¡Etic empipat! la xica no vol casarse fins qu' estreni la pesa.

—Home, ja podeu fer les dos coses al mateix dia.